

měsíčník, který Vás osvěží

ROSENÍ

březen 2018

číslo 3

Téma:

***Bedřich
SMETANA***

Host v RoSe

Pavel Bělík

dirigent,
skladatel...

Otevíráme dveře

do cembalové dílny ve Vysočanech

Rozhovory O HUDBĚ

s houslistou Jaroslavem Šonským
a Michalem Langem, režisérem
a ředitelem Divadla pod Palmovkou

Staňte se členy Klubu RoSa

Společnost, kultura, zábava, vzdělávání, cvičení, osvěžení - vše pod jednou střechou.

Výhody členství:

Získáte klubovou kartu - za 100 Kč ročně. Budete mít slevu 10 % na všechny akce v Centru RoSa (neplatí pro rezidenty, ti mají většinu akcí zdarma).

Veškeré akce organizované v rámci grantů Magistrátu HMP a Evropské unie OP PPR jsou vždy zdarma.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

Speciální zvýhodnění pro členy klubu:
5% v kavárně, 10 % na masáže a pedikúru.
Přednostní informace o připravovaných akcích Centra RoSa pošleme na Váš e-mail.

Každý měsíc časopis Rosení s novým programem - zdarma k vyzvednutí na recepci.

V den Vašich narozenin máte jakoukoli akci (ne službu) u nás zdarma.

Věrnostní klubová karta Vám bude vydána po zaplacení ročního příspěvku a po vyplnění přihlášky na recepci RoSa (ve všední dny od 9:00 do 16:30).

Karta bude vystavena na Vaše jméno a je nepřenosná. (Platí rok po zaplacení a vyplnění přihlášky)

Vítáme Vás v Klubu RoSa!

Klub RoSa

Centrum RoSa z.s., Střelničná 1680/8, Praha 8
www.centrumrosa.cz, info@centrumrosa.cz

- 04 Program aktivit v Centru RoSa
- 06 Host v RoSe - Pavel Bělík
- 07 Tvorba klientů a přátel Centra RoSa
- 08 Anketa na téma Bedřich Smetana
- 10 Bedřich Smetana - Má vlast
- 12 Smetana & O Smetanovi
- 13 Otevíráme dveře do cembalové dílny
- 19 Rozhovor s Michalem Langem
- 22 Teologický koutek Mgr. Marka Maliny
- 24 Smetanovské vyznání ze Švédska
- 28 Psychologický koutek PhDr. Jiřiny Prekopové
- 30 Fotoreportáž vernisáže Martiny Deutschmann

Elektronická verze časopisu je dostupná na www.centrumrosa.cz/roseni

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

JARNÍ HUDEBNÍ ÚVODNÍK

V březnovém měsíci je v Centru RoSa centrem pozornosti Bedřich Smetana (*2. března 1824) a hudba. Dovedete si představit svůj život bez hudby? Pokud ne, přijďte nás navštívit, neboť jsme pro Vás připravili několik hudebních pořadů, které Vás jistě dobře naladí. Můžete si užít hudby různých žánrů, vážné i populární. Uslyšíte například barokní hudbu v podání polského kytaristy Piotra Bąka, studenta HAMU. Studenti DAMU (třetího ročníku Katedry alternativního a loutkového divadla) přijdou zazpívat písničky The Beatles. O hudbě si však budeme i povídat. A to s dirigentem, skladatelem, klavíristou a pedagogem Pavlem Bělíkem. To samozřejmě není vše - nahlédněte do programu a vyberte si. Do RoSy si můžete přijít i zatančit. A na závěr důležitá zpráva: V březnu u nás začínají kurzy zpěvu pro seniory. Otevíráme pěvecký kroužek, který povede lektorka Veronika Váchová. Přejeme Vám, ať je Vám co nejčastěji do zpěvu! A to nejen v březnu.

Za Centrum RoSa
Marta Dietrich Dvorská
šéfredaktorka

Pište, prosím, na adresu: redakce@centrumrosa.cz nebo: Centrum RoSa, Střelnická 8, 182 00 Praha 8
Můžete též vhodit dopis do schránky u recepcie v RoSe (či rovnou předat na recepci).

Vydání komunitního časopisu bylo podpořeno v rámci Operačního programu Praha – pól růstu jako projekt RoSa pro Prahu 8 (CZ.07.3.63/0.0/16_031/0000156)

ROSENÍ

měsíčník, ročník 4, číslo 3/2018
vydává Centrum RoSa, z. s., Střelnická 1680, Praha 8 - Kobylisy
tel: 212 270 611, redakce@centrumrosa.cz
tisk: www.TISKDO1000.cz, náklad 1000 výtisků

Redakce:

zakladatelka a předsedkyně Centra RoSa: Mgr. Anna Ježková
šéfredaktorka: MgA. Marta Dietrich Dvorská
grafické zpracování: Mgr. Anna Sobotová, Mgr. Martina Mrňavá
jazyková korektorka: RNDr. Anna Habersbergerová

stálí spolupracovníci: členové Aktiv klubu a rezidenti RoSa

PROGRAM

v RoSe BŘEZEN

Čtvrtek 1. 3. 2018

15:30 Angličtina
pro začátečníky (v knihovně)
16:30 Angličtina - konverzace

Pátek 2. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
15:00 Čtenářský klub s Jitkou
Dvorskou (v knihovně)
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Sobota 3. 3. 2018

18:00 - Piotr Bąk - student
HAMU, komorní kytarový
koncert barokní hudby
(v knihovně)

Pondělí 5. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
18:00 Dechovka Jitřenka

Úterý 6. 3. 2018

10:00 Výtvarné dílny -
Duhový tandem (v knihovně)
17:00 Němčina (v knihovně)
20:00 Písně The Beatles -
zpívají studenti DAMU (v sále)

Středa 7. 3. 2018

9:00 Jóga na židlích
10:00 Deskové hry -
Spirála (v klubovně B)
14:00 Aktiv klub (v knihovně)
15:00 Dramatický kroužek
16:00 Jóga pro každého
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Čtvrtek 8. 3. 2018

15:30 Angličtina
pro začátečníky (v knihovně)
16:30 Angličtina - konverzace

Pátek 9. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
15:00 Čtenářský klub
s Vendulou Fialovou, herečkou
Divadla pod Palmovkou

(v knihovně)

Sobota 10. 3. 2018

15:00 Promítání o Novém
Zélandu (v sále)

Pondělí 12. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory

Úterý 13. 3. 2018

10:00 Výtvarné dílny -
Duhový tandem (v knihovně)
11:00 Pěvecký kroužek
17:00 Němčina

Středa 14. 3. 2018

9:00 Jóga na židlích
10:00 Sochařská dílna
(v klubovně B)
14:00 Aktiv klub (v knihovně)
15:00 Dramatický kroužek
16:00 Jóga pro každého
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Čtvrtek 15. 3. 2018

14:00 Hra na harfu a básně
„City a pocity“ Zbyňka Šolcová
a Alice Šnirychová akce
Duhového tandemu
(v knihovně)
15:30 Angličtina
pro začátečníky (v knihovně)
16:30 Angličtina - konverzace

Pátek 16. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
15:00 Čtenářský klub s Jitkou
Dvorskou (v knihovně)
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Sobota 17. 3. 2018

15:00 „Anděl houslí“ -
Václav Návrat komponovaný
pořad vyprávění a houslových
skladeb, akce Duhového
tandemu (v knihovně)

Pondělí 19. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
18:00 Dechovka Jitřenka

Úterý 20. 3. 2018

10:00 Výtvarné dílny -
Duhový tandem (v knihovně)
11:00 Pěvecký kroužek
15:00 Host v RoSe - Pavel Bělík,
skladatel, dirigent, klavírista,
pedagog (v knihovně)
17:00 Němčina

Středa 21. 3. 2018

9:00 Jóga na židlích
14:00 Aktiv klub (v knihovně)
15:00 Dramatický kroužek
16:00 Jóga pro každého
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Čtvrtek 22. 3. 2018

15:30 Angličtina
pro začátečníky
16:30 Angličtina - konverzace

Pátek 23. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory
15:00 Rozprava s P. Markem
Malinou (v knihovně)
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Sobota 24. 3. 2018

13:00 Bridžový turnaj
15:00 Klub celoživotního
vzdělávání - lektorka
Ludmila Konvalinková -
Jaro na pražském korze (v knihovně)

Neděle 25. 3. 2018

14:00 - 17:00 Velikonoční trh

Pondělí 26. 3. 2018

13:00 Cvičení pro seniory

Úterý 27. 3. 2018

10:00 Výtvarné dílny -
Duhový tandem (v knihovně)

11:00 Pěvecký kroužek
14:30 Klub celoživotního
vzdělávání setkání se studenty
SŠ Náhorní - z oboru ekonomie
Téma: Podnikatelský zájem
v seniorském věku
17:00 Němčina (v knihovně)

Středa 28. 3. 2018

9:00 Jóga na židlích
10:00 Sochařská dílna

14:00 Čertova stěna -
minivýstava přednáška o tvorbě
sochaře Jiřího Genzera
(v knihovně)
16:00 Jóga pro každého
18:30 Hudba k tanci a poslechu

Čtvrtek 29. 3. 2018

15:00 Seznamte se s RoSou
15:30 Angličtina
pro začátečníky
16:30 Angličtina - konverzace

30. 3. 2018 Velký pátek
18:30 Hudba k tanci a poslechu

5. 4. 2018
18:00 ROSA SE SMETANOU
3. výročí RoSy

Aktiv klub - 50 Kč

*cvičení paměti, slovní hry, tvůrčí psaní,
reminiscence - vyprávění ze života,
ankety a rozhovory, lektorka Marta D. Dvorská*

Hudba k tanci a poslechu - 70 Kč

*kapela Taurus představuje široký repertoár
českých a zahraničních písní*

Host v RoSe - 50 Kč

Jóga pro každého a jóga na židlích - 50 Kč

lektorka Jana Bláhová, v sále

Cvičení pro seniory - 50 Kč

*zdravotní cvičení mohou navštěvovat i handicapovaní,
cvičí se v sedě, lektorka Irena Jurčová - Osvaldová, v sále*

Čtenářský klub - 50 Kč

vede Mgr. Jitka Dvorská

Dramatický kroužek - zdarma

vede MgA. Marta Dietrich Dvorská, v knihovně

Angličtina - 80 Kč

vyučuje Mgr. Jan Kyška, v knihovně

Němčina - 80 Kč

vyučuje Mgr. Gabriela Trojánková, v knihovně

Akce Duhového tandemu - zdarma

Deskové hry - 50 Kč

lektorka Martina Ježková z DDM Prahy 8

Dechovka Jitřenka - 60 Kč

Rozprava s P. Markem Malinou - zdarma

Sochařská dílna -

*pod vedením sochaře Jiřího Genzera,
spolufinancováno z finančního daru ČSOB*

Koncert Piotr Bąk - vstupné dobrovolné

Promítání o Novém Zélandu - 50 Kč

Čertova stěna - 50 Kč

Písně The Beatles - vstupné dobrovolné

Pěvecký kroužek - 50 Kč

lektorka Veronika Váchová

Zájemce prosíme o registraci na recepci RoSa
tel: 212 270 612, recepce@rezidencerosa.cz

*Změna programu vyhrazena
Podrobné informace o akcích budou
k dispozici na tabuli u recepcie*

Program je spolufinancován z grantu
Operačního programu Praha - pól růstu

Host v RoSe

úterý 20. 3. v 15 hod.

v knihovně

Pavel Bělík

dirigent, skladatel, klavírista, pedagog

Vzdělání: Konzervatoř Jaroslava Ježka - obor skladba, obor dirigování, Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze - obor sbormistrovství chrámové hudby, Pedagogická fakulta Západočeské univerzity v Plzni - obor Hudební výchova, sbormistrovství

Umělecká praxe: Smíšený pěvecký sbor MáTa při ZUŠ Klapkova - sbormistr
Dechový orchestr Pralinka Praha - dirigent
Externí spolupracovník orchestru činohry Národního divadla v Praze
Taneční orchestr OH - Band - klávesy
Hudební skupina PEPETO - klávesy

Pedagogická praxe: ZUŠ Klapkova, Konzervatoř a VOŠ Jaroslava Ježka - vedoucí oddělení hudební teorie
Člen prezidia Svazu hudebníků ČR

Na cestu po Novém Zélandě

Vás zve Lily Božovská

sobota 10. března, 15:00

Centrum RoSa, Střelnická 1680/8, Praha 8

Tvorba klientů Jen ukolébavka?

Anežka Kulichová

Když se vysloví jméno **Bedřich Smetana**, myslím, že jen málo lidem nezazní v uších Věrné milování z Prodané nevěsty. Nebo možná árie Kecalá: Kus pole má a novou novou almaru... Jsou to melodie a písně nám velice blízké. Já bych chtěla připomenout jednu z mých nejmilejších - z opery Hubička. Je tesklivá, jímavá a hladí mě po duši. Je to ukolébavka:

*Letěla bělounká holubička,
potkala božího andělíčka.
Duše z těla,
kam jsi chtěla?
Chtěla jsem doletět do nebička.
Dolet' si, dušinko, až do nebe,
já půjdu k děťátku místo tebe;
tam je zlíbám,
ukolíbám:
líbá tě nastokrát tvá matička.*

Stále mám před očima obraz ženy skloněné nad kolébkou a zpívající děťátku ten příslib lásky, která dítěti náleží. Děkuji panu skladateli, že tuto ukolébavku napsal, protože dodnes cítím, že ji napsal s velikou láskou.

(pozn. red.)

Libreto k Hubičce napsala
Eliška Krásnohorská
- zpracovala novelu
Karolíny Světlé.

Ilustrace Martina Mrňavá

Když se řekne ... Bedřich Smetana

asociace členů Aktiv klubu
Co se vybaví Vám?

paní Š., 85 let

Vidím Národní divadlo. Vybaví se mi Libuše.

paní J., 88 let:

Zdeněk Nejedlý. Hluchota. Opery.

paní E., 82 let:

Number one. Smetana, Dvořák, Janáček.
Radost, čest a hrdost, že jsem Češka.

paní H., 85 let:

Smetanova Litomyšl.

pan R., 84 let:

Litomyšl je krásná. Byl jsem tam čtyřikrát.

paní J., 88 let:

Pět let ve Švédsku, v Göteborgu. Tam se i zamiloval.

paní K., 84 let:

Krásná hudba. Má vlast. Vltava.
Hned mi zazní v uších úryvky.

paní Š., 85 let:

Polky - Luisina a Jiřinková.

paní E., 82 let:

Sbory, krásné písně: Tomu věnc budiž dán...
Přiletěly vlaštovičky zjara k nám... Má hvězda.
Sborových písní napsal moře, radostné
i smutné. A významné jsou pro něho čtyřky:
1824 se narodil, 1874 ohluchl a 1884 zemřel.

paní A., 85 let:

Když jsme u těch čísel: 12. května - začátek
Pražského jara (v den Smetanova úmrtí).

paní M., 90 let:

Konec Smetanova života u dcery
v Jabkenicích.

paní V., 89 let:

Vybaví se mi vážná hudba a šlehačka.

paní T., 78 let:

Prodaná nevěsta. Proč bychom se netěšili,
když nám Pán Bůh zdraví dá.

Národní divadlo v Praze

**Mnemotechnické pomůcky
pro snadnější zapamatování**

Smetanovy opery

8 oper a 1 nedokončená - Viola

Akrostikum - věta:

Byla jedna **Prodaná** nevěsta,
jmenovala se **Libuše**,
zamilovala se do **Dalibora**,
za **Čertovou** stěnou
si dali **Hubičku**,
nezůstalo to **Tajemstvím**,
protože to viděly **Dvě** vdovy,
řekly to **Braniborům** v **Čechách**
a ti tuto píseň vyhrávají
na starou **Violu**.

Akronymum - zkratka:

BraProDaLiDvěHuTaČeVi

Autor kresby Karel Vančura

Myslivna v Jabkenicích

Bedřich Smetana – Má vlast

Každoročně se hraje 12. května, v den výročí Smetanova úmrtí, jako první zahajovací dílo na festivalu klasické hudby Pražské jaro a 28. října v den české státnosti.

Krátký nástin obsahu symfonických básní

Autorova slova:

Skladby tyto věnovati chci slavnému městu Praze, poněvadž zde nabyt jsem hudebního vzdělání, zde dlouhá léta jsem veřejně účinkoval a zde stihla mne i nemoc pro hudebníka nejstrašnější.

Vyšehrad

„Harfy věštců začnou; zpěv věštců o dějích na Vyšehradě o slávě, lesku, turnajích, bojích až konečné úpadku a zříceninách. Skladba končí v elegickém tónu...”

Vltava

„Skladba líčí běh Vltavy, začínaje od prvních obou pramének, chladná a teplá Vltava, spojení obou potůčků do jednoho proudu; pak tok Vltavy v hájích a po lučinách, krajinami, kde zrovna se slaví veselé hody; při noční záři lůny rej rusalek; na blízkých skalách vypínají se pyšně hrady, zámky a zříceniny, Vltava víří v proudech Svatojánských; teče v širokém toku dále ku Praze. Vyšehrad se objeví, konečně mizí v dálce v majestátním toku svém v Labi.”

Šárka

V této skladbě se nemíní krajina, nýbrž děj, bajka o dívce Šárce. Skladba počne líčením rozzuřené dívky, jež pomstu přísahá za nevěrnost milence celému mužskému pokolení. Zdá-li je slyšet příchod Ctirada s jeho zbrojnoši, který táhne na pokoření a potrestání dívek. Už zdá-li zaslechnou nárek (ač Istivý) přivázané dívky u stromu, při pohledu na ni obdivuje Ctirad krásu její – zahoří milostnými city pro ni, osvobodí ji, ona připraveným nápojem obveselí a opojí jak Ctirada tak zbrojnoše až k spánku. – Na dané znamení lesním rohem, které v dálce ukryté dívky zodpoví, vyhrnou se tyto ku krvavému činu, hrůza všeobecného vraždění, vzteklost nasycené pomsty Šárky – toť konec skladby.”

Blaník

„Jest pokračování předešlé skladby: Tábor. Po přemožení reků husitských skryli se tito v Blaníku a čekají v těžkém spánku na okamžik, kde vlasti mají přijít na pomoc. Tedy ty samé motivy jako v Táboře slouží v Blaníku za podklad stavby: 'Kdo jste boží bojovníci'. Na podkladě této melodie (tohoto husitského. principu) se vyvine vzkříšení národa českého, budoucí štěstí a sláva! kterým vítězným hymnusem, v podobě pochodu, skončí skladba a tak celá řada symfonických básní „Vlast“. Co malé intermezzo zazní v této skladbě též kratinká idyla: kresba polohy Blaníku, malý pastucha si huláká a hraje a ozvěna mu odpovídá.“

Tábor

„Motto: Kdož jste boží bojovníci! Z této velebné písne pozůstává celá stavba skladby. V sídle hlavním – v Táboře – zazněl tento zpěv zajisté nejmohutněji a nejčastěji. Skladba líčí též pevnou vůli, vítězné boje a vytrvalost, a tvrdošijnou neústupnost, kterou skladba též také končí. Do detailu se nedá rozdrobit, nýbrž zahrne všeobecnou slávu a chválu husitských bojů a nezlomnost povahy husitův.“

Z českých luhů a hájů

„Toť všeobecné kreslení citů při pohledu na českou zem. Ze všech stran tu zazní zpěv plno vroucnosti, jak veselý tak melancholický z hájů a luhů. Lesní kraje v sólech hornistů – a vesele ourodné nížiny labské a jiné a jiné, vše se tu opěvuje. Každý může ze skladby té si vykreslit, co mu libo – básník má volnou cestu před sebou, arciť musí skladbu v jednotlivostech sledovat.“

Bedřich Smetana

SMETANA & O SMETANOVI

Z deníků Bedřicha Smetany:

„S pomocí boží budu jednou v technice Lisztem, v komponování Mozartem.“

„Bojím se jen, jestli moje hudba bude dosti veselá. Odkud to mám brát, když uvnitř neznám než bol a starost?“

„Nenávidím komiku pouze na zevnější okamžitý efekt vypočtenou - hledám vždy v komice také onen hlubší humor, který má svůj kořen v záhadách citu, v nitru lidském, zrovna tak, jako skutečná tragika.“

Ke konci života, ještě než ho opustila jasná mysl, si do deníku poznamenal:

„Život je maškaráda – křepčení na jevišti světa, jenž se hroutí...“

„V hudbě život Čechů.“
(při slavnosti kladení základního kamene Národního divadla, 16.5. 1868)
Napodobením melodického spádu a rytmu našich lidových písní nevytvoří se žádný národní sloh, nanejvýš slabé napodobení písní těch samotných, o dramatické pravdě ani nemluvě.
(Smetana v konceptu článku pro Národní listy, r. 1865)

„Já nepadělám skladatele slovutného žádného, já jen se obdivuju velikosti jejich, a vše přijímám pro sebe, co uznám za dobré a krásné v umění, a především pravdivé. Vy to už dávno u mě znáte, ale jiní to nevědí, a myslí, že zavádím Wagnerismus!!! Mám dost co dělat ze Smetanismem, jen když ten sloh je poctivej.“
(z dopisu A. Čechovi, r. 1882)

Řekli o Bedřichu Smetanovi:

„Když posloucháme Smetanovy tóny, stáváme se lepšími lidmi. To jest známka pravého génia, že zušlechťuje a sílí!“

Jan Neruda

„Smetana je prvním českým skladatelem, jehož opery již za jeho živobytí nabyly historického významu.“

*František Pivoda
(hudební pedagog)*

„Prý Bůh je neviditelný, ale je ho slyšet v hudbě. Smetana sám se stal dobrým strážným duchem, jenž se vznáší nad touto krajinou...“

Zdeněk Mahler

**Otevíráme dveře
do cembalové dílny
ve Vysočanech**

www.harpsichordmaker.com

Praha je město, které láká cizince ke krátkodobé návštěvě, ale i k dlouhodobému pobytu.

Fin Jukka Ollikka si vybral Českou republiku, aby zde vyráběl cembala, což upoutalo naši pozornost. V rámci hodin tvůrčího psaní jsme se proto vydali do jeho dílny ve Vysočanech, abychom o něm a jeho neobvyklé práci zjistili více. Vzniklý text jsme ve zkrácené podobě publikovali v časopise Naše rodina č.12/2017. Přesně po roce jsme se Jukkovi ozvali, abychom o něm napsali znovu a tentokrát obsírněji.

Kvůli hudbě do Prahy

Nejprve jsme měli dojem, že jsme se ocitli v obyčejné truhlářské dílně. Všude bylo dřevo, jehož vůni jsme ucítili hned při vstupu. Naše představa, že zde uvidíme několik rozdělaných i hotových cembal, byla mylná, protože - jak jsme se dozvěděli - Jukka obvykle pracuje jen na dvou či třech nástrojích zároveň. Takže žádná velkovýroba, dokonce ani manufaktura, ale poctivá práce krok za krokem. Z tohoto důvodu se v prvním patře nachází slévárna

na malé kovové části, protože ani ty si Jukka nechce nechat vyrábět od někoho jiného. „Jen na zdobení si najímám výtvarníky,“ vysvětluje skromně vyhlížející Fin a ukazuje nám detaily modrobílého cembala, které prošlo citlivýma rukama malíře Dušana Mravce. Musíme uznat, že výsledný produkt vypadá úchvatně, ale jak taková práce na zakázku vůbec začíná? Nejprve se pracuje s nákresem několik set let starých hudebních nástrojů, které Jukka v počítači převádí do 3D podoby. Důležité je zejména to, aby se cembala co nejvíce podobala těm původním ze 17. století a nebyl opomenut žádný podstatný detail. Také je důležité použít správný druh dřeva. „Je jich celkem dvanáct a můžete je vidět po celé dílně. Hlavní část nástroje je tvořena z topolu, další větší plochy dělám ze smrku, které si nechávám vozit z vysokých hor,“ vysvětluje Jukka a bere do ruky malé součástky: „Na drobné komponenty se používá třešeň, hruška nebo jablň a klávesnice se vyrábí z lípy.“ Jsme překvapeni tím, že se musí dát dohromady 5 000 dílů, aby byl nástroj zcela hotov.

Nechce se nám věřit, že takhle náročnou práci Jukka zvládnul už ve svých 17 letech, kdy si vyrobil své první cembalo, protože neměl dostatek peněz na jeho koupi. Dnes jich pošle do světa zhruba šest za rok a vždy mu udělá radost, když se nástroj dostane tam, kde se na něj co nejvíce hraje. To určitě platí nejen o různých hudebních školách, ale také o Moskevské filharmonii, která se pyšní jedním z jeho skvostů. Další jsou třeba až v dalekém Japonsku nebo v Jukkově rodném Finsku.

Ačkoliv bychom prohlídkou dílny mohli strávit mnohem víc času, láká nás vyzpovídat Jukku ohledně jeho vztahu k hudbě a také k Praze, která se stala jeho domovem.

Hudba jako záliba i práce

Jukku k hudbě přivedla maminka. V pěti letech začal hrát na klavír a dnes ovládá i další dva nástroje, a sice violoncello a samotné cembalo. Je tedy podivuhodné, že on sám žádné cembalo nevlastní. Dost možná je to tím, že je ve své dílně od rána do večera a mezi cembaly se tedy pohybuje prakticky neustále. Nad čistě hypotetickou otázkou, zda by se věnoval výrobě nějakého jiného hudebního nástroje, kdyby cembala neexistovala, nám s lehkým úsměvem odpovídá: „Je dost možné, že by to byl klavír.“ A vzápětí nám vysvětluje, že mezi nástroji není zas až takový rozdíl. Oproti klavíru je cembalo křehčí a obsahuje značně méně kovových částí, často je také celé ze dřeva. Aby se rozezněl tón u klavíru, je zapotřebí kladívka, které uhodí o strunu. U cembala je to však tak, že o strunu jemně brnkne jeden z mnoha sloupků s trsátky. Klavír má též bohatší zvuk a širší tónovou škálu. Pokud chcete zjistit zásadní zvukový rozdíl mezi těmito dvěma nástroji, není nic snazšího než si oba nástroje poslechnout. Laicky bychom mohli říci, že cembalo má ostřejší zvuk, zatímco klavír zní jemněji. Zajímá nás, jaký je jeho oblíbený skladatel klasické hudby. Bez jakéhokoliv sečkáni okamžitě zmiňuje Johanna Sebastiana Bacha. Na otázku, co si myslí o vztahu Čechů ke klasické hudbě, potěšeně odpovídá, že jsme v této oblasti na vysoké úrovni a vždy

jsme oceňovali své umělce. I přes časovou náročnost svého zaměstnání si alespoň jednou za měsíc dopřeje poslech živé hudby. Z české scény dává přednost současnému jazzu. Ačkoliv byl náš rozhovor rychlý, Jukka ochotně odpovídal na všechny naše dotazy. Ted' už se však přesuneme dál a dozvíme se, co prozradí o svém vztahu k České republice.

V zemi, kde má výroba cembal budoucnost

Ačkoliv Jukka pochází z Finska, žil též v Nizozemí, odkud se na jaře roku 2005 i se svou firmou na výrobu cembal přestěhoval do Prahy. Naši zemi však navštívil již o rok dříve za účelem dovolené a Praha mu natolik učarovala, že se sem hned druhý den rozhodl přestěhovat. Na rozdíl od Nizozemí si na naši malou republiku zvykl rychle a okamžitě se

tu cítil jako doma. To jediné, co mu zde chybí, jsou jeho finští přátelé, kteří ho však čas od času navštěvují. Zajímá nás, jak je na tom Jukka s češtinou. Prohodil totiž několik českých slov, zejména nás překvapil jeho dobrý přízvuk při popisu různých druhů dřeva, kolem kterých jsme při vstupu do dílny procházeli. To v nás probudilo otázku, zda Jukka naši řeč ovládá plynule. Přestože zde žije již skoro třináct let, pořád se prý má co učit a zdokonalovat. Nic jiného mu totiž ani nezbyvá, jelikož v pracovní době češtinu nutně potřebuje ke komunikaci se svými dvěma zaměstnanci. „Domluva zatím funguje a myslím si, že bych se svou češtinou dokázal přežít,” dodává s humorem a nadsázkou. A jak na tom byl se znalostmi dějin naší země, když k nám přijel poprvé? Odpověď je upřímná: „Musím říct, že mnoho ne. Samozřejmě jsem znal něco málo, ale nevěděl jsem, jak krásné město Praha je, byl jsem doslova ohromen.” Několikrát si udělal výlet až do okolí Ostravy a Brna,

žádné velké výpravy to však nebyly, raději prý zůstává v hlavním městě. Nejraději má Malou Stranu a Stromovku. Dodává, že když se prochází po městě, vždy narazí na něco nového a zajímavého, takže sám ani neví, zdali je toto jeho finální odpověď. Líbí se mu i v Holešovicích, kde bydlí se svou manželkou a dvěma kočkami, na které se po celodenní práci vždy těší. Mimo hudební průmysl u nás ani nikde jinde zatím nepracoval a podle jeho šťastného pohledu lze soudit, že se k ničemu takovému ani nechystá.

sš Náhorní

**Ilona Fortelná,
Lenka Nedvědová
a Martina Zubatá**
*Autorky článku studují
Střední školu designu
a umění, knižní kultury
a ekonomiky Náhorní*

tvůrčivý i bleší

Velikonoční trh v Rose

v neděli 25. 3. 2018
od 14 do 17 hodin

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

fler
KREATIVNÍ SVĚT

Centrum RoSa
Střelničná 1680/8
Praha 8

www.centrumrosa.cz

**Městská část
Praha 8**

pod záštitou radní MČ Prahy 8 Jany Solomonové

Molière

DON JUAN

*Trpká komedie o muži,
kterému ležel svět u nohou,
a přesto jej vyzval na souboj*

70. SEZÓNA

DIVADLO
POD PALMOVKOU

PP

9. března
12. a 23. dubna 2018

Režie: Michal Lang
V hlavní roli Ondřej Veselý

WWW.PODPALMOVKOU.CZ

Ariadne®

Dvojka
Český rozhlas

Regina
DAB Praha
Český rozhlas

XANTYPA

Michal Lang se narodil sice v Praze (v roce 1964), ale dětství a dospívání prožil v Třinci. Po studiu režie na pražské DAMU působil v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, v pražském Činoherním klubu, v Divadelním sdružení CD 94, ve Švandově divadle, v Divadle F.X.Šaldy v Liberci, hostoval v mnoha dalších divadlech... Od roku 2013 je ředitelem a uměleckým šéfem Divadla pod Palmovkou.

HUDBA A MICHAL LANG

Michal Lang je režisér, dramatik, ale také hudební skladatel.
A právě jeho hudební tvorba nás zajímala nejvíce.

Vyprávějte nám, prosím, něco ze sféry svého muzikanského života...

S hudbou jsem začínal asi v patnácti. Můj strýc je muzikant. Vyrobil si takové legrační bubny, říkal jim turistické bicí. Přenechal mi je, a já se na nich učil své první rytmy. Strejda také hrával na různých akcích typu oslava padesátých narozenin nebo svatba a posléze mě začal brát s sebou. Vzpomínám si na své první vystoupení před lidmi. Byla to svatba někde na vesnici pod Beskydami na severní Moravě a já jsem byl pekelně nervózní. Hrály se polky, valčíky a různé odrhovačky. První píseň, kterou jsem měl kdy v životě poprvé zahrát před lidmi, byla nějaká polka. Strejda mi velmi pozorně kladl na srdce, že je to na dvě doby. Um ta, um ta. Raz dva. Odklepl jsem začátek písně, a jak jsem byl nervózní, začal jsem hrát valčík. Tedy na tři doby. Museli mne od bubnů odstavit a nalít do mě nějaké panáky. Pak už to šlo. Ale stejně mě to nějak určilo, protože dnes je pro mne prolínání různých rytmu i určitou metodou při skládání hudby.

Dětství a dospívání jste prožil v Třinci... Řekněte nám něco o Vašich bigbítových začátcích...

První kapela, se kterou jsem hrál, byla Brumerová Prouza. Když jsem k nim přišel, jmenovalo se to seskupení jinak. Vystřídali jsme několik názvů, až jsme skončili u Brumerové Prouzy, k čemuž nás inspirovala jedna povídka Johna Lennona. Byly to tehdy dost těžké časy. Začátek osmdesátých let byl za komunismu na severní Moravě ještě dost nechutný. Jelikož jsme se odlišovali od běžné populace oblečením i dlouhý-

mi vlasy, byli jsme považováni soudruhy i místním lidem za vyvrhly - a ještě k tomu jsme hráli nahlas rockovou hudbu. Vlastní tvorbu, kterou jsme celkem dost jasně dávali najevo, co si o tom, v čem žijeme, myslíme. Účastnili jsme se různých soukromých koncertů, které rozháněly zásahové jednotky a my jsme pak díky tomu chodili pravidelně každý týden na výslechy. Pamatuji si, jak na mne a kytaristu z naší kapely křičel ředitel Okresního kulturního střediska, že jsme chuligáni a děláme ostudu okresu Frýdek-Místek, protože jsme se jako jediní dva účastnili jednoho režimem nepovoleného koncertu v okrese Karviná. Především jsme ale chtěli hrát a to nám bylo soustavně znemožňováno. Nakonec to dopadlo tak, že se nám povedlo několik let za sebou uskutečnit třeba jen jeden koncert za rok. Když jsem pak začal hrát s Masomlejmem, což bylo seskupení, které bylo ovlivněno punkem, Novou vlnou i Frankem Zappou, bylo to lepší. Kluci měli kontakty na různé pořadatele po celé republice, takže jsme dost jezdili. Byly to však pořád ještě režimem nepovolené akce. Ale v SSSR už vládl Gorbačov a ledy začaly pomalinku tát, takže většina koncertů proběhla bez větší asistence zásahových jednotek. Stejně jsme ale vyjížděli někdy ve čtyři hodiny ráno pod rouškou noci, abychom unikli bystrému zraku StB. Poté, co jsem byl přijat na DAMU, jsem už po listopadu chvíli hrál s holkama v Zuby nehty, protože se mi líbila jejich hudba, a posléze jsem založil s kamarády vlastní band, který jsme nazvali Utlučtumůru a se kterým jsme hráli dost temnou hudbu se dvěma baskytaristy, založenou a lichých rytmech.

Hra na bicí prý přitahuje hyperaktivní děti... takovým dítětem jste byl?

Zkoušel jste hrát i na jiný hudební nástroj? Měl jste nějaký "bubenický vzor"?

Asi jsem byl neklidné dítě. Hyperaktivní se tehdy ještě nepoužívalo. Nevím, jestli jsem zrovna díky tomu začal hrát na bicí. V dětství jsem chvíli chodil na klavír, ale protože jsme ho doma neměli a já měl jezdit cvičit ke strejdovi na vesnici, což bylo dost komplikované, brzy jsem tam přestal chodit a dodnes je mi to líto. Bubny byly vlastně nástroj, na který se relativně rychle šlo naučit základy a pak s někým hrát. Zpočátku jsem to moc neuměl a vlastně díky tomu, že jsem hrál s kapelou, jsem se postupně zlepšoval. Vždycky jsem poslouchal Led Zeppelin a John Bonham pro mě vzor tehdy byl. Ale postupně jsem šel vlastní cestou a postupně mě moc bavilo objevovat různá tajemství rytmů.

Věnoval jste se hudbě během studií na DAMU?

Moje studium na DAMU, musím říct, bylo velmi intenzivní, ale přesto jsem usilovně hledal spoluhráče, se kterými bych mohl založit kapelu. Proběhlo několik pokusů, které nedopadly - bylo to takové hledání - a až ke konci studia se mi povedlo s lidmi, kteří se motali kolem divadla, založit již zmíněnou Utlučtumůru. Celé to vzniklo na Malostranském náměstí v Rubínu, kde jsme zkoušeli i hráli a vůbec se v tom prostoru odehrával takový tvůrčí kvas. Scházely se tam různé osobnosti - budoucí slavní filmaři, herci a divadelníci, kteří se pak prosadili v novém tisíciletí.

Hrajete na bicí i dnes?

Samozřejmě, že na bicí hraju. Dokonce teď doma stavím profesionální nahrávací studio. A už několik měsíců hledám vhodnou bicí soupravu, kterou bych tam postavil. Chci si udělat radost. To studio stavím samozřejmě nejen proto, abych tam mohl cvičit, ale i profesionálně nahrávat, což vůbec není levná záležitost. Ale pracuji na tom už několik let, takže se mi postupně daří shromažďovat kvalitní vybavení a ještě zdaleka nejsem u konce. Mám ale dobrý základ: počítač Apple Mac Pro s programem Logic. Ke skládání však používám notový program Sibelius, přestože nejsem v notách úplně profesionál. Když potřebuji noty kvalitně připravit pro muzikanty, mám kamaráda, který mi s tím za úplatu pomáhá.

Jakou hudbu jste poslouchal v dětství a jakou posloucháte dnes?

Vyrostl jsem na deskách, které měli doma mí rodiče, jak to tak bývá. Hodně jsem poslouchal Karla Kryla, Beatles, ale také třeba Václava Neckáře z doby, kdy spolupracoval se skvělým textařem Zdeňkem Rytířem. To se od té doby pochopitelně rozšířilo. Dnes poslouchám všechno možné. V poslední době například Alt - J.

Se kterým hudebním skladatelem se Vám spolupracovalo nejlépe?

Jak dalece jste mu pak "mluvil" do hudby?

Já jsem dříve spolupracoval s Martinem Horáčkem, který se dnes věnuje především

vlastnímu nahrávacímu studiu, a vždycky jsem mu do toho hodně kecal. No a pak jsme dělali spolu v Ostravě Maryšu a to už jsem se toho účastnil jako spoluautor hudby a dále už jsem pokračoval samostatně. Ale vlastně hudbu skládám díky Martinovi, protože on mi poskytl tehdy nějakou jednoduchou verzi programu Sibelia, se kterým jsem pak pracoval.

Která scénická hudba byla Vaše první?

Moje první samostatná hudba byla patrně k inscenaci Žena z dřívějška ve Studiu Švandova divadla. Ještě předtím jsme k některým inscenacím dělali hudbu s kapelou. Myslím, že to bylo například k mé absolventské inscenaci v Disku – Kurva svatá (podle Nanebevstoupení Tonky Šibenice E. Kische) Vždycky jsem to vlastně vedl, protože jsem zároveň režíroval tu danou inscenaci, takže jsem věděl, co chci. Dlouho jsem si netroufl dělat hudbu sám a přitom jsem si neuvědomoval, že to vlastně stejně do velké míry v tom kolektivu muzikantů určuji. Jinak hudba ke každé inscenaci je jiná, i když kolegové říkají, že stejně vždycky poznají,

že je to ode mne. Někdy se to blíží vážné hudbě, někdy pracuji jen s živými muzikanty a někdy kombinuji živé nástroje se samplly. V poslední době mě dohání můj syn, se kterým jsem začal jako režisér spolupracovat, a který nyní studuje hudební skladbu na Pražské konzervatoři. Zatím dělal hudbu k Donu Juanovi a Paní Bovaryové a musím říct, že to není vůbec špatné, mít vedle sebe partnera, který je schopen přemýšlet a domýšlet příběh hudby v představení. Kromě toho výborně zpívá a píše originální písničky, takže to studio doma stavím tak trochu i pro něho - a kdo ví, třeba spolu založíme nějaké hudební seskupení, to by se mi moc líbilo.

Děkuji za rozhovor!
Marta Dietrich Dvorská

Michal Lang se cítí být především muzikantem a rockerem, který si k divadelní režii jen na 25 let odskočil. Stále doufá, že se k hudbě vrátí. Ale vlastně ji „dělá“ stále.

Ticho

Mnoho z nás v životě zažívá okamžiky, kdy chceme alespoň na nějaký čas spočinout tam, kde je ticho a klid, abychom se mohli zastavit a chvíli přemýšlet. Jsou však mezi námi tací, kterým sluchový vjem chybí. Slyšící člověk si ani neuvědomí, jak obtížné je žít s tímto zatížením. Z historie i ze svého okolí však víme, že lidé dokáží plnohodnotně žít s různými zdravotními omezeními, být výjimeční a vyniknout v různých oborech. Ticho je stav, který si přejeme, abychom mohli vnímat například hudbu či slova, ale také, abychom mohli naslouchat sami sobě, svým bližním a Bohu. Tento pocit vyhledáváme, když jsme unaveni a máme mnoho starostí, když se chceme soustředit a přijít "něčemu na kloub". Často se ovšem obklopujeme zbytečným hlukem. Při nějaké činnosti si pouštíme televizi nebo rádio, abychom zahnali pocit osamělosti. Proč se bojíme stavu, kdy bychom byli v naprostém tichu? Nebojíme se sami sebe?

Ano, pro někoho je lepší být obklopen hlukem a různými rušivými elementy, než se v klidu setkávat se svým já. Chceme-li však dobře poznat své já, je potřeba se ponořit do takzvaného silentia (z latiny ticho, mlčení). Z osobní zkušenosti vím, že to z počátku není nic příjemného. Do naší mysli začnou vstupovat neúspěchy, trapasy, zklamání, chceme utéci sami od sebe... ale třetí den silentia najednou přichází klid. Mlčení nás vede k pochopení svého pravého já. Dává nám možnost zakusit Boží lásku, pokud jsme na to naladěni a zároveň nám pomáhá třídit své myšlenky. Z církevní praxe je právě silentium doporučeno před každým životním rozhodnutím a bývá spojeno s rozjímáním v době nazvané duchovní cvičení. Tato cvičení by měla trvat minimálně pět dní. V některých případech mohou probíhat až třicet dní. Dokonce jsou lidé, kteří silentiu zasvětil celý život, a to jsou poustevníci, jež se uchýlí do samoty, nejčastěji do pouště. Praxe silentia v současnosti není jen

Caspar David Friedrich
Poutník nad mořem mlh (1818)

výsadou církve, ale proniká i do moderní psychologie. Můžeme se setkat například s terapií tmou, kde je mlčení podpořeno ještě tím, že člověk toto ztišení prožívá v temnotě. Svým způsobem to připomíná právě poustevnický způsob života.

Do ticha a klidu se snaží dostat například herci před svým vystoupením, ale i sportovci, aby se připravili na závody. A víme, že to přináší výsledky. Velikým překvapením pro celý svět na těchto olympijských hrách byla česká reprezentantka Ester Ledecká, která získala zlatou medaili v superobřím slalomu. Před závodem jí novináři vyčítali, že s nimi nechce komunikovat a že neposkytuje žádné rozhovory. A možná jí právě taková izolace přinesla odměnu v podobě zlaté medaile.

Ale jsou i lidé, které ticho provází od dětství, anebo je zastihlo v průběhu života. Mohou prožívat různé problémy v osobním a profesním životě a nakonec i na vše rezignovat. Známe však příklady lidí, kteří se s tímto handicapem dokázali vyrovnat a jsou námi právem obdivováni. Je pro nás téměř nepředstavitelné, že hudební skladatel Bedřich Smetana v době, kdy přišel o sluch, nadále skládal hudbu a podle mého názoru to jsou jeho nejkrásnější díla. Možná právě silentium, do něhož byl ponořen, mu dodalo sílu k tomu, aby přenesl do not to, co v hloubi duše cítil. Každý z nás má možnost ponořit se do ticha a najít smysl svého života. Tím se náš život může stát kvalitnější. A to bych nám všem přál.

Páter Vojtěch Marek Malina OSB

Řád svatého Benedikta

(narodil se 30. března 1977 v Horní Bečvě na Moravě)

vystudoval Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a teologii na Univerzitě Karlově.

Od listopadu 2016 pracuje v RoSe.

Smetanovské vyznání ze Švédska

Smetanova hudba mne životem provází už od dětství. Přestože jsem houslista, začal jsem s klavírem a jeden z mých prvních dětských pokusů byla *Luisina polka*. Mám ji v prstech dodnes.

A když někdy zajedu do rodné Lomnice nad Popelkou a čas to dovolí, vypravím se na Smetanovu vyhlídku. Je to krásné místo, odkud jsou vidět Krkonoše i široké okolí. Tvrdí se, že Smetanu inspirovalo ke zkomponování symfonické básně *Z českých luhů a hájů*, když v Lomnici jednou pobýval na prázdninách. To připomíná i pamětní deska na zdejší radnici. Když jsem pak začal hrát v Lomnickém Podkrkonošském symfonickém orchestru, na prvním koncertě byla tehdy na programu další Smetanova symfonická báseň *Vyšehrad*.

V té době stále vládl kultuře ministr Zdeněk Nejedlý, který Smetanu velice propagoval ve srovnání s Antonínem Dvořákem a tím Smetanovi vlastně způsobil určitou škodu. V době mých studií na konzervatoři bylo také slyšet, že se nám nedaří prosadit Smetanovu hudbu, zvláště tu klavírní, na zahraniční pódia. Pro mne osobně ale byla jeho klavírní tvorba tou nejkrásnější. Už jako malý jsem slyšel hrát klavíristku

Věru Čanovou koncertní etudu *Na břehu mořském*. Byl to tehdy fascinující zážitek. Po koncertě, když jsem za ní přišel, zahrála ji ještě jednou jen pro mne, malého kluka.

Studijní léta utíkala. Měl jsem dojem, že Smetanova hudba netáhne hudebníky tak, jak by měla. I já jsem byl v tomto směru během mých posledních let v Československu poněkud pasivní. Změna nastala, když jsem se po studiích odstěhoval do Švédska.

Od začátku mého švédského života jsem čím dál víc nabýval přesvědčení, že Smetana pro českou kulturu znamená vůbec nejvíc, nejen ve smyslu hudebním, a to si myslím doposud. Příjemným překvapením bylo, že Smetanovo jméno je ve Švédsku dobře známé. Později jsme založili klavírní trio a jednou z prvních skladeb, kterou jsme nastudovali, bylo Smetanovo *Klavírní trio g moll*. Pro mne je to absolutně největší opus, který byl kdy pro klavírní trio napsán. Když nás později legendární klavírista z Beaux Art Tria Menahem Pressler pozval do Banffu v Kanadě na mistrovské kurzy, hráli jsme právě toto trio na závěrečném koncertě. Byl to obrovský úspěch. Odehráli jsme pak mnoho koncertů ve Švédsku,

Soubor Martinů Strings Prague pod vedením Jaroslava Šonského

Německu a jinde. Švédský klavírista, když naše koncerty uváděl, říkával, že Smetana použil v symfonické básni *Vltava* švédskou známou lidovou píseň *Ack Värmeland du sköna*. Tento názor převládá prakticky u všech švédských hudebníků, i když odborníci to popírají. Ale já sám, když jsem později své koncerty ve Švédsku prezentoval, jsem tu teorii nepopíral. Je přeci krásné, že si takto Švédové českého mistra berou za vlastního. Později jsem začal hrát více sólově. Nejhranější skladbou se pro mne – docela symbolicky – stala dvě dua *Z domoviny* pro housle a klavír. To dílo velice miluji a hrál jsem *Z domoviny* v mnoha zemích. Nejdale v Brazílii, s brazilskou pianistkou.

Ale také s pianistkou z Francie nebo Německa a nyní tuto skladbu budu studovat s pianistkou z Ázerbajdžánu. V Norrköpingu, kde bydlím, žije také další Češka, historička Blanka Karlsson, která se zabývá působením J. A. Komenského a také Smetanovým ve Švédsku a oba naše velikány zde hodně propaguje.

Někdy lituji, že Smetana nenapsal více komorní hudby, jako jsou tato dvě zmíněná díla nebo smyčcový kvartet *Z mého života*. Všechna jsou vrcholem nejen světového hudebního mistrovství, ale i velkého humanistického odkazu. Doba Zdeňka Nejedlého dávno pominula, ale Smetanova hudba je tu s námi a její hodnota je nesmrtelná.

Martina Fialková

Jaroslav Šonský je přední houslový virtuos žijící ve Švédsku.

Na pražské HAMU studoval u Alexandra Plocka, absolvoval mnoho mistrovských kurzů ve světě a také sám vyučoval v Kanadě, USA, Brazílii i v Evropě. Jako sólista a komorní hráč koncertoval ve více než dvaceti zemích světa, i při velmi prestižních událostech - pro švédského krále nebo při poslední státní návštěvě prezidenta Václava Havla v Německu. Profiluje se také jako hudební manažer, inicioval řadu mezinárodních projektů, které reprezentovaly českou hudbu a kulturu – mj. turné Norrköpingského symfonického orchestru v ČR 2000 a 2009 v rámci švédského předsednictví EU. V roce 2012 v Praze založil dvanáctičlenný smyčcový soubor Martinů Strings Prague a koncertuje s ním v Česku i v zahraničí. Se souborem usiluje o prohloubení nejlepších tradic české smyčcové školy. Velkým zájmem Jaroslava Šonského je i uvádění a propagace severské hudby u nás, zejména té švédské, která zde není téměř známá, ale přitom má co nabídnout.

Jména jako Lars Erik Larsson, Kurt Atterberg nebo Franz Berwald se tak působením Jaroslava Šonského dostávají více do povědomí českých posluchačů. Za intenzivní propagaci české kultury ve světě obdržel Jaroslav Šonský již v r. 2003 cenu "Gratias Agit" udílenou ministerstvem zahraničí ČR.

Stal se také jednou z osobností dokumentárního filmu *České kořeny ve Švédsku*. V červnu zahájí se souborem Martinů Strings Prague na slavnostním koncertu v Praze třídní festival, který se koná k 10. výročí projektu *České kořeny*. Na festival zveme i čtenáře Rosy, více na www.ceskekoreny.cz

Foto: Jiří Skupien

Srdečně Vás zveme na benefiční večer
ke 3. výročí otevření RoSy

ROSA SE SMETANOU

a dalšími českými klasiky...

klavírní recitál

Ráchel Skleničková

zahraje skladby B. Smetany, V. Nováka, B. Martinů...

&

aukce uměleckých děl

Blanky Prokové

ve čtvrtek 5. dubna 2018 v 18:00

moderátorka **Iva Lecká**

výtěžek z akce věnujeme seniorům se zrakovým postižením
v Domově Palata a seniorům v Centru RoSa

Vstupné 150 Kč

Prosíme Vás o potvrzení účasti na info@centrumrosa.cz nebo na tel. 212 270 612

organizátor:

pro:

Rezidence RoSa
Střelničná 8, Praha 8 - Kobylisy
www.rezidencerosa.cz

ve spolupráci:

palata

NOVĚ OTEVŘENÁ PALAČINKÁRNA

Přijďte do nově otevřené palačinkárny s kavárnou.

Můžete se těšit nejen na čerstvě praženou výběrovou kávu, ale také na:

- sladké palačinky
- slané palačinky ze 100% pohankové mouky Šmajstrla
- zapékané toasty
- výběr z lahodných zákusků a dortíků
- kvalitní jihomoravská vína z rodinného vinařství Průdek, Rakvice
- bezlepkové výrobky Šmajstrla
- poctivou točenou zmrzlinu z Opočna (od prvních teplých dnů)
- dětský koutek

Palačinky vyrábíme již čtvrtým rokem a děláme je poctivě, ručně a s láskou. Produkty připravujeme z čerstvých kvalitních surovin, bez umělých přísad a barviv. Věříme, že si z našich palačinek vybere každý zákazník, ať už bude chtít sladce hřešit či se kvalitně a zdravě naobědvat.

K pití Vám nabídneme vynikající limonády a ledové čaje značky Fentimans. Tyto botanicky připravované nápoje se připravují celých 7 dní, přičemž se používají pouze nejjemnější bylinné ingredience. Takto vznikají nápoje, které jsou plně tělnaté, osvěžující a naprosto jedinečné.

Pohankovou mouku pro Vás odebíráme z jediného pohankového mlýna Šmajstrla, kde se pohanka loupe již od roku 1861 mechanickým způsobem, při němž jsou uchovány vitamíny. Mlýn zpracovává výhradně českou pohanku.

Pohanka je přirozeně bezlepková potravina a mimo jiné má tyto léčivé účinky:

- pomáhá při žilních onemocněních, křečových žilách, při všech cévních onemocněních a zánětech
- posiluje vazivové tkáně a podporuje prokrvování
- preventivně působí proti revmatickým chorobám a artritidě
- posiluje imunitní systém a působí na regulaci krevního oběhu

V průběhu roku pro Vás chystáme několik akcí,
hned koncem března se například můžete těšit na degustaci vín.
Více informací naleznete v kavárně a na našem Facebooku Crepes&Coffee (Kobylisy).
Pro členy Klubu RoSa sleva 10%.

**Těšíme se
na Vaši návštěvu**

Starší lidé často říkají: „Dříve bylo všechno lepší.“ Nechodilo se k terapeutovi, byli lidé dříve skutečně šťastnější?

Nechci staré časy nijak glorifikovat - bylo v nich hodně nesmyslů, bídy a falše. Ale nouze lidi dříve opravdu spojovala, ne každý seděl jako monáda sám před televizí a polykal antidepresiva... Generace držely více spolu. Nesmíme staré lidi vyčleňovat ze společnosti, protože jsou to oni, kteří životní zkušeností už trochu zmoudřeli a mohou nám pomoci dobrou radou. Dříve hráli babička nebo dědeček roli terapeuta nebo duchovního rádce přímo v rodině - odborníci tam nemuseli zasahovat.

Prastaré národy žijí dodnes jinak než my, kteří se pokládáme za civilizované. Staří muži a ženy požívají úcty - často provádějí šamanské obřady. Nedávno jsem na kongresu potkala známou, která už nějakou dobu žije v jednom africkém pouštním městě u Tuaregů. Vyprávěla mi, že když v tomto kmeni někdo psychicky onemocní, vytvoří kolem něho především staré ženy kruh, tančí v určitém rytmu a recitují verše. Tento způsob léčby je

také psychoterapií - ve svém zcela původním smyslu. Rozdíl mezi duchovní a terapeutickou rovinou tu není. A právě proto, že se to nerozděluje, je léčba často možná.

Jane Ray

PhDr. Jiřina Prekopová (narozena 14. října 1929 v Prostějově)

je známá česká psycholožka, psychoterapeutka a spisovatelka. Je autorkou tzv. Školy lásky a terapie pevným objetím. Její první kniha Malý tyran se stala bestsellerem a byla přeložena do 26 jazyků.
(Od roku 2015 bydlí v Rezidenci RoSa.)

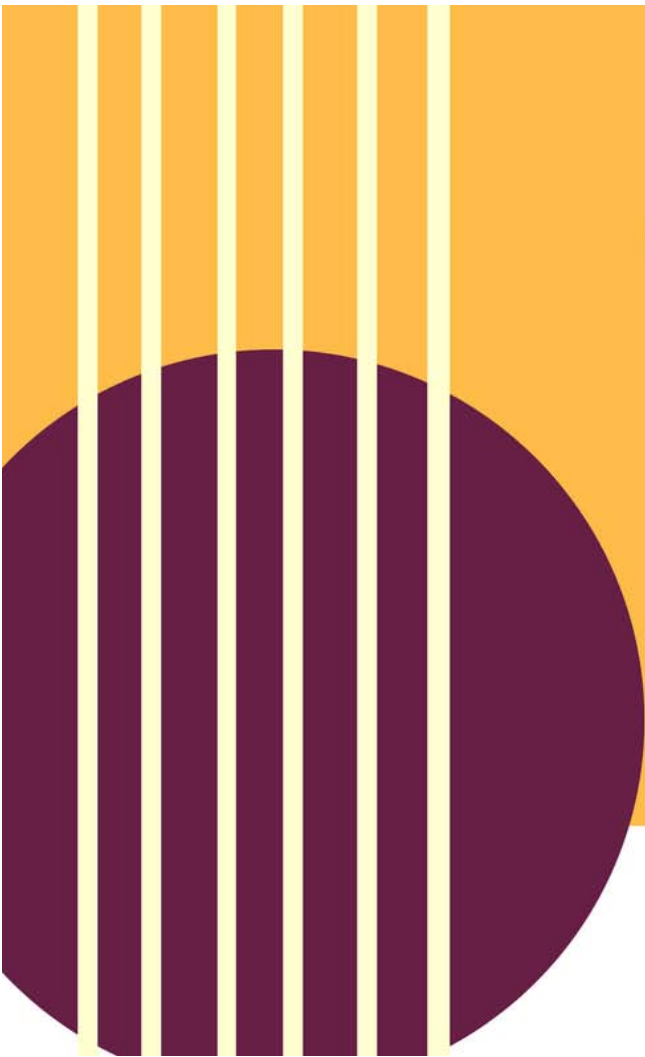
úterý 6. března 2018
od 20:00

THE BEATLES

v podání studentů 3. ročníku DAMU
Katedry alternativního a loutkového divadla
pod vedením Mgr. Šárky Malíkové
a doc. Mgr. Vratislava Šrámka

Centrum RoSa z.s.
Střelničná 1680/8, Praha 8 Kobylisy
www.centrumrosa.cz

Piotr Bak

**komorní kytarový
koncert barokní hudby**

sabota
3. 3. 2018
od 18:00

Centrum Rosa
Střelničná 1680/8
Praha 8 Kobylisy
www.centrumrosa.cz

Obrazy

Martiny Deutschmann

výstava potrvá do 30. března 2018

rezervace obrazů je možná telefonicky na čísle 724 044 498

Piotr Bąk

Martin Krulich

Autorka (vpravo) se synem a přítelkyní

Centrum RoSa pořádá

CVIČENÍ PRO SENIORY - na židlích

každé pondělí a pátek od 13 do 14 hodin
lektorka: Irena Osvaldová

JÓGA PRO SENIORY - na židlích

každou středu od 9 do 10 hodin
lektorka : Jana Bláhová

Tato cvičení jsou i pro méně pohyblivé a imobilní klienty

Pro veřejnost 50 Kč/ lekce

Partnerem cvičení pro seniory je pro rok 2018 OZP

Vyberte si své **benefity**

www.benefityozp.cz

OZP
OBOROVÁ ZDRAVOTNÍ
POJISTOVNA

Partneři Centra RoSa

Děkujeme za podporu!